

VERONDERSTELLINGEN

Leesexemplaar

JORIK LEEMANS

**VER
ONDER
STEL
LINGEN**

ROMAN

P E L C K M A N S

I'll love you 'til you call the cops on me

— LORDE

Voor D.

Leesexemplaar

DEEL I

Leesexemplaar

Er was iets aan ansichtkaarten dat hem tegen de borst stuitte. De esthetiek, of liever het gebrek eraan, daar kon hij zich nog over zetten. Als tiener had hij een collectie van mensonterend lelijke flyers en affiches, van pilateslessen in de parochiezaal, over Serena Smets die zich in Comic Sans aanbood als babysitter, tot de cursus ‘bierproeven voor beginners’ in het café dat grensde aan de sportzaal. Het is onvoorstelbaar welk gebrek aan schoonheid je in de voorstad kunt vinden.

Het waren de holle boodschappen die hem mateloos stoorden. *Zonnige groetjes*, of: *lekker eten hier*. Beter geen nieuws dan non-nieuws. Dus nee, voor de derde keer, hij verkocht geen postkaarten, mevrouw.

‘U hoeft mijn neus er niet af te bijten’, snauwde de dame met het felrode windjack. Ze zette haar bril met verduisterende glazen op het tipje van haar neus en tuurde een vijftal seconden naar het naamkaartje op zijn shirt. *Boris Lemmens* stond er in een keurig handschrift.

‘Wees maar zeker dat ik hier iets van ga vermelden in mijn Yelp-review.’ Terwijl ze met een overtuigde tred wegwandelde, struikelde ze over de stormkoorden van een tweesecondetent.

Er stond een felle wind op Camping Carlos. De weinige vakantiegangers schuilden al de hele voormiddag in hun campers en caravans. Slechts enkelen zochten hun toevlucht in het enige café dat binnen een straal van een kilometer te vinden was. Het was intussen anderhalve maand geleden dat Boris de camping van zijn oom had moeten overnemen. De rugklachten waar Karl Van Dijk al maanden mee sukkelde, eisten eind juli definitief hun tol. Toen hij een groepje studentes hielp om hun tent op te zetten, was er iets in zijn rug geschoten, waardoor Karl samen met het geraamte van de tent was ineengezakt. De drie jonge vrouwen hadden spontaan voor verpleegster gespeeld en zijn hoofd op hun schoot ondersteund tot de ambulance arriveerde. Ondanks de ondraaglijke pijn had de man geglimlacht toen ze hem in de ambulance laadden.

Karl had de te renoveren camping zeventien jaar geleden in een opwelling gekocht van een uitbaatster die er maar al te graag van af wilde. Een koopje, zou Karl de bevestiging aan zijn vrouw Sigrid verantwoorden, waarop ze hem prompt verliet omdat ze de verhuizing niet zag zitten. Sigrids affaire met haar baas en ondertussen tweede echtgenoot liet Karl steeds achterwege wanneer hij de anekdote vertelde. Hij pakte zijn beperkte uitzet en verhuisde nog geen twee weken later naar zijn parel aan het strand, die hij Camping Carlos doopte. Van heinde en verre zouden de toeristen komen aanwaaien voor dit stukje ongerept land. Hij zou de camping renoveren tot het Hilton van de kampeerterreinen.

Alleen, dat deed hij niet. Evenmin kwam de verhoopte stroom aan gasten. Na verloop van tijd zakten er bijna uitsluitend nog jongeren af die een goedkope plek zochten om zich volledig lazarus te drinken. Toen na ongeveer vier jaar bleek dat er geen geld meer was om de poetshulp te betalen, sprong Boris' moeder Mathilde bij tijdens de zomervakanties. De duinen en stranden leken Mathilde de ideale plek om samen met haar zoontje de zomer door te brengen, terwijl haar hardwerkende echtgenoot thuis in alle rust zijn klanten kon helpen.

Hoewel zijn vriendjes op school nooit hadden begrepen waarom, was ook Boris gaandeweg verliefd geworden op het schrale stuk grond aan zee. Terwijl andere kinderen samen op sportkamp gingen of hele dagen rondrenden op speelpleinen tot hun ouders hun keel schor riepen dat ze naar huis moesten komen, plofte Boris elke eerste juli met een stapel stripboeken en een gelukzalige glimlach neer op de achterbank van zijn moeders auto. Hij zou weer een zomer lang zandkorrels uit zijn haren schudden en onleesbare boodschappen in schelpen achterlaten. Het liefst hielp hij zijn oom door nieuwe gasten naar hun staplaats te begeleiden. Wist de jongen toen veel dat hij op zijn negenentwintigste nog steeds dezelfde routes zou afleggen.

Boris plooidde een paperclip open en pulkte het vuil ermee van onder zijn vingernagels. Hij wierp een blik op de klok. Nog een klein halfuur en hij kon de receptie sluiten. Elke minuut leek er minstens vier te duren, papier-

werk had hem altijd verveeld. Veel liever knipte hij de Japanse bottelroos naast de receptie bij of wandelde hij door de verschillende straten van de camping om een praatje te slaan met de vaste gasten. In plaats daarvan ordende hij zuchtend de documenten die verspreid lagen over het kantoor. Hij vloekte inwendig: de kwartaalaan-gifte moest hij blijkbaar ook nog in orde brengen tegen volgende week.

Toen Karl hem had gevraagd de camping tijdelijk over te nemen, had hij initieel geweigerd. Hoewel het hem best aantrekkelijk leek om nog twee maanden het fijnstof in de stad voor zeelucht in te ruilen, bracht het de geplande verhuis naar zijn nieuwe woonst in de war. Alles was al geregeld: de parkeerborden, de verhuiscwagen, hij had zelfs al diepvriespizzen uit de supermarkt gehaald om de helpende vrienden te trakteren. Zijn oom had vanuit zijn ziekenhuisbed een moeilijk te volgen tirade afgestoken over familieplicht en respect. Er was gescheld aan te pas gekomen. Ook heel wat speeksel, vermoedde Boris, in de mate dat je dat uit een telefoongesprek kunt afleiden. Boris had uiteindelijk toegegeven, voornamelijk omdat zijn moeder nog eens voorzichtig was komen aandringen. Hij kon zijn werk toch meenemen? En de kosten om de verhuis uit te stellen wilde ze graag op zich nemen. De zomervakantie was de drukste periode voor de camping en ze zag haar broer niet graag nog dieper in de schulden zakken.

Die beloofde drukte bleek ook dit jaar bijzonder relatief. Zo'n veertig kampeers hadden zich aangemeld op

het vervallen terrein, naast de vijftientig families die er hun caravan permanent hadden staan. Nu het einde van het seizoen naderde, bleven er nog een vijftiental over. Boris controleerde vluchtig de gastenlijst en legde hem weg in een bureaulade. Ook die zat vol to-dolijstjes, te betalen facturen en een klein stapeltje lege ansichtkaarten. Er zat een vergeeld briefje tussen het elastiek: *voor verkoop*.

II

Tot de volgende middag hoefde Boris enkel telefonisch bereikbaar te blijven voor de kampeerders op het terrein, dus was hij naar het strand getrokken voor wat beweging. Er dwaalden meer zilvermeeuwen rond dan mensen. De beesten leken in paren het terrein uit te kammen, al foeragerend naar een middagmaal, op een eenzame meeuw na. In veel kolonies was het zo dat een eerder gedekte vogel bij het scheiden van haar partner allesbehalve snel een nieuwe kon vinden. Zelfs bij vogels bleek *slutshaming* schering en inslag.

Boris had zelf voor een lange tijd weinig geluk in de liefde gehad. Ondanks zijn sprieterige kapsel en licht scheve neus bewezen ettelijke dates nochtans dat hij een zekere aantrekkingskracht genoot. Hij had zich nooit gemakkelijk bloot kunnen geven bij iemand, behalve dan in de letterlijke zin van het woord.

‘Hoeveel borden zet ik klaar?’ vroeg zijn moeder steevast wanneer hij naar zijn ouderlijke huis afzakte. Elke keer opnieuw weerklonk de desillusie in haar stem als hij aankondigde dat hij alleen zou komen. Zelf was Mathilde Van Dijck al op haar tweeëntwintigste in het huwelijksbootje gestapt. Dat Boris als bijna-dertiger nog

steeds vrijgezel was, zorgde voor onrust tussen haar oren.

Pas na elf maanden daten had hij Sanne aan zijn moeder durven voor te stellen, hoofdzakelijk omdat hij zelf elf maanden lang getwijfeld had of er wel een toekomst in zat. Sanne had dat anders gezien. Na een slecht afgelopen relatie met een zekere Gerrit had Boris de juiste man op het juiste moment geleken. Dat vertaalde zich in herhaaldelijke liefdesverklaringen via WhatsApp, die al even herhaaldelijk op 'gelezen' bleven staan. Boris wist niet goed waarom hij uiteindelijk toch altijd weer antwoordde. Japanners hebben een woord om het moment te beschrijven waarop je eet omdat je mond eenzaam is, niet omdat je honger hebt. *Kuchisabishii*. Geen woordenboek had aanvankelijk een meer accurate beschrijving voor hun relatie bevat.

Mettertijd veranderde dat. Als een verlepte kamerplant werd hij door Sanne opgelapt met water en licht, tot er opnieuw groene bladeren groeiden. Ze leerden elkaars vrienden kennen, maakten uitstapjes naar musea en andere plekken die je op sociale media een zeker krediet geven bij je volgers, en vonden elkaar in een gedeeld afgrijzen voor restaurants waar kleine gedresseerde bordjes werden verkocht als *sharing plates*. Elke periode in de geschiedenis kent zijn gruwelen.

Het was op een vintagemarkt vol exclusieve meubels dat ze ook elkaar exclusiviteit hadden beloofd. Ook al durfde hij het zelf intussen ook liefde te noemen, Boris

bleef in een constante staat van alertheid. Want, hoe fijn hij hun nieuwe leven samen ook vond, niet zelden had hij het gevoel dat ze honderdtwintig kilometer per uur reden in de bebouwde kom.

‘Wat denk jij van kinderen?’ Ze hadden net hun achtste date achter de rug gehad en de onverwachte vraag had hem overvallen zo snel na het vrijen. Het sperma op de lakens was zelfs nog niet helemaal opgedroogd. Hij had zijn hoofd gekrabd, alsof hij daardoor tijd zou winnen. Op zijn borstkas had Boris een warme, ingehouden adem gevoeld. Hij zei niet hoezeer hij het bewonderde wanneer mensen vooruit konden kijken, en dat er bij hem altijd een waas voor zijn ogen opdook. Evenmin zei hij dat kinderen ongelooflijk wreed kunnen zijn. Wel had hij gezegd: ‘Dat ze vaak heel luid zijn.’

Omdat hij had gemerkt dat zijn grap niet op gegrinnik onthaald werd, had hij voorzichtig door Sannes lange, zwarte haren gestreeld, als een angstige kleuter die voor het eerst een geitje aait tijdens een bezoek aan de kinderboerderij.

‘Je weet dat je niet altijd alles moet weglachen. Soms vind ik het gewoon fijn om te dromen.’

Hij had gezocht naar de juiste woorden om terug te zeggen, maar moest dringend plassen. Dat hielp niet bepaald.

‘Sorry. Ik ben zo terug.’

Een lege blaas en een douche later had hij onder het licht van een enkele ledlamp minutenlang naar zijn reflec-

tie getuurd. De man in de bedamppte spiegel had een lege blik en een beginnende puist op zijn rechterneusvleugel. Zijn baard kon een trimbeurt gebruiken en een van zijn twee sleutelbenen stak meer uit dan het andere. Hij had nooit goed begrepen wat Sanne juist in hem zag. Hoe langer hij naar zichzelf keek, hoe meer hij van zichzelf vervreemde.

Zeven jaar geleden was hij afgestudeerd als een van de meest beloftevolle vormgevers uit zijn jaar, maar nu kreeg hij vaak een troostende, haast vernederende knipoog van bevriende freelancers wanneer hij vertelde over zijn opdrachten. Zijn laatste wapenfeit was een geboortekaart voor een meisje dat Vegas gedoopt was – van gokken met de toekomst van je kind gesproken. Hij verlangde niet eens naar grotere projecten voor cultuurhuizen of uitgeverijen, zoals zijn oud-studiegenoten breed op hun websites en sociale media uitsmeerden, want het idee alleen al verlamde hem. Waarom voelde het dan toch alsof hij ter plaatse bleef trappelen?

‘Boris, waar blijf je? Zullen we nog een aflevering streamen?’

De condens op de spiegel was langzaam weggeëbd.

De zon hield zich op het strand voorlopig gedeisd achter een getto van wolken. Hij trok zijn zompige schoenen uit en zette die naast hem in het zand. Uit zijn rugzak haalde hij zijn schetsboek en een blauwe pen. Hij hield van het risico om foute lijnen te trekken. Ook in het leven kon je

niet zomaar zaken weggommen. Hij trok een horizontale streep op het beige papier en probeerde het woeste water in zijn schrift te trekken. Elke millimeter inkt die niet van het blad droop, voelde als een overwinning. Tekenen leek soms verdacht veel op verdrinken: een foute beweging kon het einde betekenen.

In de duinen wandelde een oudere dame achter haar hond aan. Hollen was misschien een betere woordkeuze: het logge beest sleurde haar genadeloos in de richting van de meeuwen, waardoor ze bijna onderuitging. Haar stappenteller bengelde schijnbaar uitgeteld op haar grote boezem. Je haalt al snel tienduizend stappen als je je door het leven laat overheersen. Wat verderop zag hij een groepje studenten in allerlei met flessen Jägermeister richting de camping spurten door de eerste regendruppels. Het deed hem aan verloren zomers denken. De plotse regenbui veegde het strand schoon van de laatste wandelaars. Boris was even helemaal alleen. Het gevoel boezemde hem zowel rust als angst in.

Hij vroeg zich af of ze er in Japan een woord voor hadden.

